BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj 65 0 Rs 1021788 26 Rev
Sarajevo, 20.08.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Emine Hulusija, kao predsjednice vijeća, Zlate Džafić i Adnan Baručije, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: 1. V. O. iz S., Ul. V.k.broj .... A.M. iz S., Ul. .... broj ..., zastupani po punomoćniku Nakić Alenu, advokatu iz Sarajeva, protiv tužene Federacije Bosne i Hercegovine, Sudska policija Federacije BiH, Ul. Valtera Perića 15, Sarajevo, radi utvrđenja diskriminacije i ostvarenja prava iz radnog odnosa, vrijednost spora 12.000,00 KM, odlučujući o zajedničkoj reviziji tužitelja protiv rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 1021788 24 Rsž od 18.11.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 20.08.2026. godine donio je slijedeće

R J E Š E N J E

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 1021788 23 Rs od 30.10.2024. odbačena je tužba tužitelja kao neblagovremena.

Drugostepenim rješenjem Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 1021788 24 Rsž od 18.11.2025. godine žalba tužitelja je odbijena i prvostepeno rješenje potvrđeno.

Protiv drugostepenog rješenja tužitelji su blagovremeno izjavili reviziju zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da sud reviziju usvoji, preinači pobijano rješenje na način da u cijelosti uvaži žalbu tužitelja, te pobijano prvostepeno rješenje preinači na način da udovolji postavljenom tužbenom zahtjevu u cijelosti, te obaveže tuženu da tužiteljima naknadi troškove parničnog postupka sukladno troškovniku uloženom u spis, te troškove o sačinjavanju žalbe u iznosu od 1.053,00 KM uvećano za troškove takse na žalbu, kao i troškove sačinjavanje revizije po punomoćniku advokatu u iznosu od 4.106,70 KM ili pobijao rješenje ukine u cijelosti i predmet vrati na ponovno suđenje nadležnom sudu, a sve uz naknadu troškova sačinjavanja revizije po punomoćniku advokatu.

U odgovoru na reviziju tužena je u cijelosti osporila osnovanost revizijskih prigovora, te predložila da se revizija odbije kao neosnovana.

Prema odredbi člana 254. stav 1. Zakona o parničnom postupku (Sl. novine F BiH broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu ZPP), stranke mogu izjaviti reviziju i protiv drugostepenog rješenja kojim je postupak pravomoćno završen.

U ovoj pravnoj stvari revizijom tužitelja se pobija rješenje drugostepenog suda kojim je potvrđeno prvostepeno rješenje o odbačaju tužbe, pa takvo rješenje drugostepenog suda predstavlja odluku koju ima u vidu odredba člana 254. stav 1. ZPP, jer se njim postupak pravomoćno završava.

Revizija je dozvoljena, ali nije osnovana.

Naime, prema odredbi iz člana 13. stav 2. Zakona o zabrani diskriminacije (Službeni glasnik BiH, broj 59/09 i 66/16 - u daljem tekstu ZZD BiH) revizija je uvijek dozvoljena u antidiskriminacijskim postupcima propisanim odredbom člana 12. tog Zakona, pa je bez uticaja okolnost da naznačena vrijednost spora ne prelazi cenzus propisan odredbom člana 237. stav 2. ZPP.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužitelja radi utvrđenja da je tuženi tužitelje kontinuirano diskriminirao i degradirao počev od 24.09.2007. godine kao dana donošenja Rješenja broj Sp-1-1245-31/07 (za I-tužitelja) i Rješenja broj Sp-01-1247-34/07 (za II-tužitelja) pa do dana donošenja presude, da se naloži tuženom da otkloni uzrok diskriminacije tužitelja na način da im počev od septembra mjeseca 2007. godine pa do dana donošenja presude u pogledu njihovih prava koja proizilaze iz svojstva službenika sudske policije, a posebno prava na čin, izvrši uspostavu svih prava u obimu kakva su bila prije donošenja predmetnih rješenja, da im na ime nezakonitog zadiranja u njihovu imovinu koje je posljedica kontinuiranog diskriminatornog postupanja za period od 24.09.2007. godine pa do 31.03.2024. godine naknadi materijalnu štetu, kao i nematerijalnu štetu na ime duševne boli uzrokovanu kontinuiranom diskriminacijom i degradacijom.

Tužitelji zahtjev zasnivaju na tvrdnjama da dodijeljeni im čin „stariji sudski policajac“ nije ekvivalent činu „narednik sudske policije" koji su do tada imali tj. do dana donošenja rješenja od 24.09.2007. godine, a kada se ima u vidu odredba člana 42. Zakona o sudskoj policiji (Sl. novine F BiH, broj 19/96), te odredba člana 72. stav 1. Zakona o policijskim službenicima Federacije BiH (Sl. novine F BiH, br. 27/05), te smatraju da im je donošenjem predmetnih rješenja oduzet čin što nije moglo imati zakonitu osnovu, nego samo diskriminatorsku, te da se počev od septembra mjeseca 2007. godine nalaze u stanju kontinuirane diskriminacije koja je posljedica oduzimanja stečenog prava koje se ex lege nije moglo oduzeti i da su u smislu prethodno iznesenog, a protivno odredbama člana 14. Evropske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama u vezi sa odredbama Zakona o zabrani diskriminacije kontinuirano nezakonito diskriminirani.

U postupku koji je prethodio reviziji utvrđeno je da je rješenjem tuženog broj Sp-1-572-1/07 od 14.05.2007. godine I-tužitelju V.O. dodijeljen čin „narednik sudske policije“, dok je rješenjem tuženog broj Sp-1-382/04 od 09.03.2004. godine II-tužitelju A.M. dodijeljen čin „sudski narednik“; rješenjem tuženog broj Sp-1-1245-31/07 od 24.09.2007. godine određeno je da se I-tužitelj, službenik sudske policije, raspoređuje na radno mjesto „vođa patrole sudske policije“ u Odjeljenju sudske policije sudova Kantona Sarajevo, te mu se dodjeljuje čin „stariji sudski policajac“; rješenjem tuženog broj Sp-01-1247-34/07 od 24.09.2007. godine je određeno da se II-tužitelj, službenik sudske policije, raspoređuje na radno mjesto „vođa patrole sudske policije“ u Odjeljenju sudske policije sudova u Tuzlanskom kantonu, te mu se dodjeljuje čin „stariji sudski policajac“. Da navedena rješenja od 24.09.2007. godine sadrže pouku o pravnom lijeku na način da se protiv tih rješenja može izjaviti žalba predsjedniku Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine u roku od 8 dana od dana prijema istog; da tužitelji nisu izjavili žalbe protiv navedenih rješenja.

Odlučujući o prigovoru neblagovremenost tužbe koji je istakao tuženi prvostepeni sud je utvrdio da je isti osnovan, pa je tužbu odbacio kao neblagovremenu primjenom odredbe člana 67. stav 1. tačka 2. ZPP. U obrazloženju svoje odluke prvostepeni sud navodi da u vrijeme donošenja predmetnih rješenja od 24.09.2007. godine na snazi je bio Zakon o radu F BiH (Sl. novine F BiH, broj 43/99, 32/00 i 29/03) koji nije sadržavao odredbe o diskriminaciji, kao i da je Zakon o zabrani diskriminacije donesen 2009. godine, kada je i stupio na snagu i objavljen u Službenom glasniku BiH broj 59/09, sa kasnijim izmjenama obavljenim u Sl. glasniku broj 66/16. Imajući u vidu da se tužitelji pozivaju na kontinuiranu diskriminaciju, taj sud cijeni da je posljednja radnja, radnja donošenja rješenja od 25.09.2007. godine, kada su tužitelji saznali za „učinjenu povredu prava“, a kako je tužba podnesena tek 22.02.2023. godine tj. protekom više od 15 godina od dana donošenja rješenja od 25.09.2007. godine, to je protekao zakonski rok za podnošenje tužbe, pa je ista neblagovremena. Nadalje je prvostepeni sud i pored toga što je tužbu smatrao neblagovremenom, pod pretpostavkom da je to utvrđenje pogrešno, cijenio da bi tužbeni zahtjev tužitelja bio neosnovan jer tužitelji nisu iskoristili mehanizam žalbe na predmetna rješenja, iako im je bila data zakonska mogućnost da protiv istih izjave žalbu shodno pouci o pravnom lijeku, odnosno nisu vodili spor o zakonitosti istih, pa su stoga ista postala konačna i pravosnažna, zbog čega sadrže neoborivu pretpostavku o njihovoj zakonitosti. U situaciji kada ne postoji pravosnažna odluka suda ili drugog nadležnog organa kojom bi bilo utvrđeno da nisu zakonita rješenja tuženog od 24.09.2007. godine kojima je tužiteljima dodijeljen čin „stariji sudski policajac", koja su po tvrdnjama tužitelja diskriminatorska, to tužitelji nisu učinili vjerovatnim da im je donošenjem rješenja od 25.09.2007. godine od strane tuženog učinjena diskriminacija na način kako se u tužbi tvrdi, a shodno članu 2. stav 1., 15. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, članu 14. Evropske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, članu 103. stav 3., članu 101. stav 1. Zakona o radu važećem u vrijeme donošenja predmetnih rješenja.

Odlučujući o žalbi tužitelja drugostepeni sud je žalbu odbio i prvostepeno rješenje potvrdio, prihvatajući u cijelosti činjenična utvrđenja i pravni stav prvostepenog suda o neblagovremenosti predmetne tužbe. Drugostepeni sud je cijenio da je prvostepeni sud pogrešno i nepotrebno postupao kada se upustio u ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva i pored utvrđenja da je tužba neblagovremena, ali da navedeni propust ne utiče na pravilnost i zakonitost pobijane odluke imajući u vidu su tužitelji tužbu za zaštitu svojih prava podnijeli izvan roka određenog zakonom, pa je prvostepeni sud pravilno postupio kada je primjenom odredbe člana 67. stav 1. tačka 2. Zakona o parničnom postupku, tužbu odbacio kao neblagovremenu.

Odluka drugostepenog suda je pravilna i zakonita.

Neosnovan je revizijski razlog povrede odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP, koji se, prema navodima revizije sastoji u tome da drugostepeni sud nije odgovorio na sve žalbene prigovore protiv prvostepenog rješenja, na koji način je učinio povredu odredbe člana 231. ZPP. Suprotno stavu tužitelja ovaj sud nalazi da je drugostepeni sud pravilno primijenio odredbu člana 231. ZPP jer je u obrazloženju svoje odluke ocijenio sve žalbene navode koji su od odlučnog značaja sa aspekta predmeta spora. Pri navedenom valja reći da u razlozima drugostepene odluke ne postoji dužnost reproduciranja cjelokupne činjenične građe i rezultata cijelog postupka, već je drugostepeni sud dužan izjasniti se i dati jasne razloge o onim žalbenim navodima koji su bili od odlučnog značaja, a što je drugostepeni sud u svojoj odluci i učinio.

Kratko obrazlaganje razloga odbijanja žalbe, u kojem se u potpunosti upućuje na argumente koje je iznio prvostepeni sud ne predstavlja povredu prava na obrazloženu odluku.

U vezi sa naprijed navedenim ne stoje ni prigovori o povredi odredbe člana 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda koja odredba obavezuje sudove, između ostalog, da obrazlože svoje odluke. Međutim, ta obaveza ne može biti shvaćena kao obaveza da se u presudi iznesu svi detalji i daju odgovori na sva postavljena pitanja i iznesene argumente, te da sudovi imaju određenu diskrecionu ocjenu u vezi s tim koje će argumente i dokaze prihvatiti u određenom predmetu, ali su obavezni navesti jasne i razumljive razloge na kojima su zasnovali svoju odluku (pravni stav izražen u odluci Ustavnog suda broj U 62/01 od 05.04.2002. godine), što je u konkretnom i učinjeno.

Neosnovani su prigovori revizije da su nižestepena rješenja zahvaćena povredom odredba parničnog postupka iz člana 209., u vezi sa članovima 8. i 191. ZPP jer je drugostepeni sud pravilno zaključio da je prvostepeni sud sve izvedene dokaze cijenio u skladu sa članom 8. ZPP i na osnovu slobodne ocjene izvedenih dokaza utvrdio sporne činjenice odlučne za ovaj spor. Stečeno uvjerenje o odlučnim činjenicama prvostepeni sud je opravdao logičnim i uvjerljivim razlozima, pa ne stoje tvrdnje tužitelja o proizvoljnoj ocjeni dokaza. Obrazloženje drugostepene odluke po svom sadržaju odgovara zahtjevu koji je u tom pogledu postavljen odredbom člana 191. stav 4. ZPP, pa ne stoji prigovor da je pobijana odluka zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 191. stav 4. ZPP.

Suprotno stavu tužitelja drugostepeni sud je pravilno cijenio da u situaciji kada je tužba odbačena kao neblagovremena da nije bilo uslova da se o zahtjevu tužitelja za naknadu materijalne i nematerijalne štete kao posljedice kontinuiranog diskriminatornog postupanja odluči u meritumu. Stoga su bez osnova navodi tužitelja kojima ukazuje na povredu odredbe člana 191. stav 3. ZPP.

Tužitelj ukazuje na određene stavove iz odluka Ustavnog suda BiH i Evropskog suda za ljudska prava, ali u reviziji ne obrazlaže u kojem pogledu bi se pobijano rješenje imalo smatrati suprotnim tim stavovima, posebno imajući u vidu da se radi o odlukama donesenim u predmetima koji se zasnivaju na različitim činjeničnim i pravnim osnovama.

Neosnovano je pozivanje tužitelja na presudu Vrhovnog suda F BiH broj 65 0 Rs 315819 20 Rev od 10.06.2021. godine budući da se ne radi istoj ili sličnoj činjeničnoj situaciji, a u tom predmetu je tužba blagovremeno podnesena, za razliku od utvrđenja u konkretnom postupku.

Polazeći od činjeničnih utvrđenja da su tužitelji saznali o učinjenoj povredi donošenjem rješenja od 24.09.2007. godine, da su stupanjem na snagu Zakona o zabrani diskriminacije, te izmjena i dopuna tog Zakona propisani prekluzivni rokovi za podnošenje tužbe tako da prema članu 13. Zakona o zabrani diskriminacije subjektivni rok za podnošenje tužbe je tri godine od saznanja, dok je objektivni rok pet godina od dana učinjenja povrede, a kako je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 22.02.2023. godine, nižestepeni sudovi su pravilno zaključili da su protekli prekluzivni zakonski rokovi u kojima su tužitelji mogli tražiti sudsku zaštitu propisanu navedenim odredbama Zakona o zabrani diskriminacije, zbog čega je tužba tužitelja neblagovremena.

Ovaj sud je cijenio i ostale revizijske navode, ali pošto nisu od odlučnog značaja (član 253., 254. ZPP u vezi sa članom 231. ZPP) na drugačiju odluku suda nije ih posebno

obrazlagao, s tim da nije cijenio navode koji se odnose na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, jer se iz tih razloga revizija ne može izjaviti (član 240. stav 2. ZPP).

Na osnovu svega izloženog, kako nisu ostvareni revizijski razlozi, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u skladu sa odredbom člana 241. stav 1. ZPP, to je primjenom odredbe člana 248. i 254. stav 4. ZPP valjalo odlučiti kao u izreci ovog revizijskog rješenja.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova za sastav revizije je odbijen primjenom člana 397. stav 1. ZPP u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP jer u revizijskom postupku nisu uspjeli.

Predsjednica vijeća
Emina Hulusija, s.r.